

Sygn. akt **III AUa 740/21**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 marca 2023 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Marta Sawińska

Protokolant: Emilia Wielgus

po rozpoznaniu w dniu 15 marca 2023 r. w Poznaniu na posiedzeniu niejawnym

sprawy **W. J.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.**

o ustalenie kapitału początkowego

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

od wyroku Sądu Okręgowego w Zielonej Górze

z dnia 29 kwietnia 2021 r. sygn. akt IV U 651/21

oddala apelację.

	sędzia Marta Sawińska	
--	-----------------------	--

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 28 grudnia 2020 r., znak: (...), pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. ponownie ustalił wysokość kapitału początkowego wnioskodawcy W. J.. Do ustalenia wartości kapitału początkowego przyjęto 18 lat, 10 miesięcy i 20 dni okresów składkowych i 2 miesiące, 18 dni okresów nieskładkowych. Kapitał początkowy ustalony na dzień 1 stycznia 1999 r. wyniósł 101.647,15 zł. Do ustalenia wartości kapitału początkowego Zakład nie uwzględnił nadal okresu od 11 kwietnia 1986 r. do 1 maja 1986 r., ponieważ wnioskodawca w tym okresie nie podjął pracy po odbyciu zasadniczej służby wojskowej.

Odwołanie od ww. decyzji złożył W. J., wnosząc o ponowne przeliczenie kapitału początkowego z uwzględnieniem okresu od 11 kwietnia 1986 r. do 1 maja 1986 r. W uzasadnieniu odwołania wskazał, iż przed zakończeniem służby wojskowej otrzymał w jednostce informację, że po zakończeniu służby, jest zgodnie z ówczesnie obowiązującymi przepisami zobowiązany do podjęcia pracy w zakładzie pracy, w którym pracował przed podjęciem służby, w ciągu 30 dni od jej zakończenia. Oznaczało to obowiązek zgłoszenia się do zakładu pracy i podjęcie pracy do 10 maja 1986 r. Odwołujący wskazał, że pracę podjął w dniu 2 maja 1986 r., tj. na 8 dni przed upływem terminu. Zdaniem odwołującego, w pełni przestrzegając on obowiązujących w tym czasie przepisów i postępował, zgodnie z otrzymanymi wówczas informacjami.

Wyrokiem z dnia 29 kwietnia 2021 r. Sąd Okręgowy w Zielonej Górze IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych (sygn. IV U 651/21) zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że do ustalenia wysokości kapitału początkowego wnioskodawcy W. J. przyjął okres od 22 kwietnia 1986 r. do dnia 1 maja 1986 r. (pkt 1 wyroku) w pozostałym zakresie oddalił odwołanie (pkt 2 wyroku).

Podstawą powyższego orzeczenia były następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne:

Wnioskodawca W. J., urodzony (...), zgłosił w dniu 17 czerwca 2003 r. wniosek o ustalenie kapitału początkowego.

Decyzją z 12 lutego 2007 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych ustalił wysokość kapitału początkowego na dzień 1 stycznia 1999 r. Uwzględniono 18 lat, 10 miesięcy i 20 dni okresów składkowych oraz łączny wymiar okresów nieskładkowych 2 miesiące i 18 dni.

Do obliczenia podstawy wymiaru kapitału początkowego oraz obliczenia wskaźnika wysokości tej podstawy przyjęto przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 kolejnych lat kalendarzowych, tj. od 1 stycznia 1986 r. do 31 grudnia 1995 r. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału wyniósł 105,55% .

Podstawa wymiaru ustalona w wyniku pomnożenia ww. wskaźnika przez kwotę bazową 1220,89 zł wyniosła 1288,65 zł. Współczynnik proporcjonalny w stosunku do wieku i okresu składkowego wyniósł 54,59%.

Po uwzględnieniu dalszego trwania życia zgodnie z komunikatem Prezesa GUS kapitał początkowy ustalony na dzień 1 stycznia 1999r. wyniósł 99.684,64 zł.

Zakład uwzględnił okres służby wojskowej wnioskodawcy od 28 kwietnia 1984r. do 10 kwietnia 1986r.

Do ustalenia wartości kapitału początkowego organ rentowy nie uwzględnił m.in. okresu od 11 kwietnia 1986 r. do 1 maja 1986 r., ponieważ wnioskodawca w tym okresie nie podjął pracy po odbyciu służby wojskowej.

W dniu 4 listopada 2020 r. wnioskodawca złożył wniosek o ponowne ustalenie kapitału początkowego.

Zaskarżoną decyzją z dnia 28 grudnia 2020 r. organ rentowy dokonał ponownego ustalenia kapitału początkowego. Do ustalenia jego organ rentowy uwzględnił 18 lat, 10 miesięcy i 20 dni okresów składkowych oraz łączny wymiar okresów nieskładkowych w ilości 2 miesiące i 18 dni.

Do obliczenia podstawy wymiaru kapitału początkowego oraz obliczenia wskaźnika wysokości tej podstawy przyjęto przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 kolejnych lat kalendarzowych, tj. od 1 stycznia 1986 r. do 31 grudnia 1995 r.

Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału wyniósł 108,53 %. Podstawa wymiaru ustalona w wyniku pomnożenia ww. wskaźnika przez kwotę bazową 1220,89 zł wyniosła 1325,03 zł. Współczynnik proporcjonalny w stosunku do wieku i okresu składkowego wyniósł 54,74%

Po uwzględnieniu dalszego trwania życia zgodnie z komunikatem Prezesa GUS kapitał początkowy ustalony na dzień 1 stycznia 1999r. wyniósł 101.647,15 zł. Do ustalenia wartości kapitału początkowego organ rentowy nie uwzględnił nadal okresu od 11 kwietnia 1986 r. do 1 maja 1986 r.

W okresie zatrudnienia w (...) Spółdzielni „(...)” w S. wnioskodawca został powołany do odbycia zasadniczej służby wojskowej. Służbę pełnił w okresie od 28 kwietnia 1984 r. do 10 kwietnia 1986 r.

W dniu 22 kwietnia 1986 r. W. J. zgłosił pracodawcy swój powrót do pracy i w tym dniu otrzymał skierowanie na badania lekarskie z zakresu medycyny pracy. Wnioskodawca ponownie zatrudnienie podjął w dniu 2 maja 1986 r.

Na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego Sąd I instancji wydał zaskarżony wyrok, w którym zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że do ustalenia wysokości kapitału początkowego wnioskodawcy W. J. przyjął okres od 22 kwietnia 1986 r. do dnia 1 maja 1986 r. (pkt 1 wyroku) w pozostałym zakresie oddalił odwołanie (pkt 2 wyroku).

Na wstępie rozważań prawnych Sąd Okręgowy wskazał, że odwołanie okazało się w części zasadne.

Sąd Okręgowy zaznaczył, że w niniejszej sprawie odwołujący domagał się zaliczenia do wartości kapitału początkowego okresu pomiędzy zakończeniem służby wojskowej, a podjęciem w ciągu 30 dni od jej zakończenia pracy w zakładzie pracy, w którym pracował przed podjęciem służby, spornym okresem był zatem okres od 11 kwietnia 1986 r. do 1 maja 1986 r.

Okresy składkowe i nieskładkowe uwzględniane do prawa i wysokości świadczenia, są wymienione w rozdziale 2, działu I ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Stosownie do art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy za okresy składkowe uważa się okresy czynnej służby wojskowej w Wojsku Polskim lub okresy równorzędne albo okresy zastępczych form tej służby.

Następnie Sąd wskazał, że o ile okres zasadniczej służby wojskowej został uwzględniony przez organ rentowy, to należało odnieść się do okresu przerwy pomiędzy zakończeniem służby wojskowej, a podjęciem pracy.

Kwestię tę reguluje orzecznictwo sądowe, zgodnie z którym, jeżeli fakt pozostawania w zatrudnieniu i zgłoszenia gotowości do podjęcia pracy po zakończeniu służby wojskowej został udowodniony, okres tego zatrudnienia od dnia zgłoszenia gotowości do podjęcia pracy po opuszczeniu jednostki wojskowej do dnia faktycznego podjęcia pracy u dotychczasowego pracodawcy jest okresem składkowym - nawet w przypadku, gdy pracodawca nie wypłacił pracownikowi wynagrodzenia za ten okres i nie zgłosił pracownika do ubezpieczenia (art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) w zw. z art. 120 ust. 1 ustawy z dnia 21.11.1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. Nr 44, poz. 220 ze zm.).

Pogląd taki prezentuje m.in. Sąd Apelacyjny w Gdańsku, zawarty w uzasadnieniu do wyroku z dnia w 5.02.2020 r., sygn. akt III AUa 990/19 (LEX nr 3075164), który tutejszy Sąd w pełni aprobuje.

W dalszej części uzasadnienia Sąd I instancji podkreślił, że zgodnie z regułą sformułowaną w art. 80 Kodeksu pracy wynagrodzenie przysługuje za pracę wykonaną. Regulacja zawarta w art. 81 k.p. stanowi od tej zasady wyjątek. Jest konsekwencją swoistego w stosunkach pracy rozkładu odpowiedzialności podmiotów za niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązań wzajemnych - zasady, że ryzyko produkcyjne, techniczne i osobowe ponosi pracodawca.

Nie może więc być pozbawiony wynagrodzenia za pracę pracownik, który nie świadczył pracy z przyczyn od niego niezależnych.

Sąd Najwyższy w wyroku w sprawie I PK 115/09 z 14 grudnia 2009 r. (LEX nr 577683) wskazał, że cechami charakterystycznymi gotowości pracownika do wykonywania pracy są:

- 1) zamiar wykonywania pracy,
- 2) faktyczna zdolność do świadczenia pracy,
- 3) uzewnętrznienie gotowości do wykonywania pracy oraz
- 4) pozostawanie w dyspozycji pracodawcy.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy wskazał, że w pełni akceptuje tę konstatację i uznaje, że w dniu 22 kwietnia 1986 r. wnioskodawca wykazał gotowość do podjęcia pracy, co bezpośrednio wynika z wpisu w legitymacji ubezpieczeniowej wnioskodawcy, dokonanego przez pracownika (...)Spółdzielni „(...)” w S., odpowiedzialnego za poświadczenie o uprawnieniu do świadczeń leczniczych. Jak wynika z legitymacji ubezpieczeniowej oraz zeznań

wnioskodawcy, 22 kwietnia 1986 r. W. J. przybył do zakładu pracy, gdzie poświadczono jego stawiennictwo i skierowano na badania lekarskie. W ocenie Sądu Okręgowego w tym stanie faktycznym należało uznać, że 22 kwietnia 1986 r. zakończyła się nieobecność wnioskodawcy w pracy i tego dnia nastąpiła reaktywacja pozostającego w zawieszeniu stosunku pracy.

Od momentu zgłoszenia gotowości do pracy, tj. od dnia 22 kwietnia 1986 r. wnioskodawca mógł podlegać ubezpieczeniom społecznym z tytułu stosunku pracy na mocy art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS. Okres od tego dnia należy więc zaliczyć wnioskodawcy do okresów składkowych.

Biorąc pod uwagę powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł jak w punkcie I sentencji wyroku. Pozostały sporny okres, który upłynął od momentu zakończenia przez wnioskodawcę czynnej służby wojskowej, a zatem od 11 kwietnia 1986 r. do chwili zgłoszenia gotowości do pracy, a zatem do 21 kwietnia 1986 r. nie mógł zostać zaliczony do jego stażu ubezpieczeniowego, o czym Sąd Okręgowy orzekł w punkcie II, oddalając z tym zakresie odwołanie.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. zaskarżając go w części - w zakresie ustalenie do wysokości kapitału początkowego okresu od 22 kwietnia 1986r. do 1 maja 1986r. zarzucając mu:

I. Naruszenie przepisów prawa materialnego tj.:

a) art. 6 ust. 1 pkt. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2021r. poz. 291) poprzez niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie do ustalenia wartości kapitału początkowego okresu od 22 kwietnia 1986r. do 1 maja 1986r., podczas gdy zebrany materiał dowodowy nie uzasadnia przyjęcia takiego stanowiska,

b) art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2021r. poz. 291) w zw. art. 120 ust. 1 ustawy z 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2018 r.) poprzez błędne przyjęcie, że okres przerwy od 22 kwietnia 1986r. do 1 maja 1986r. należy zaliczyć jako okres składkowy do ustalenia wartości kapitału początkowego.

II. Naruszenie przepisów postępowania cywilnego, a w szczególności art. 233 § 1 k.p.c. poprzez wadliwą ocenę dowodów oraz naruszenie granic swobodnej oceny dowodów przez przyjęcie, iż do okresów składkowych wnioskodawcy należy uwzględnić okres od 22 kwietnia 1986r. do 1 kwietnia 1986r., podczas gdy zebrany materiał dowodowy nie uzasadnia przyjęcia takiego stanowiska.

W świetle powyższych zarzutów wniósł o zmianę wyroku i oddalenie odwołania ewentualnie uchylenie wyroku jako wadliwego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelację Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. jako bezzasadną należało oddalić.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że w odwołaniu od decyzji z 28 grudnia 2020 r. odwołujący domagał się zaliczenia do wartości kapitału początkowego okresu pomiędzy zakończeniem służby wojskowej, a podjęciem w ciągu 30 dni od jej zakończenia pracy w zakładzie pracy, w którym pracował przed podjęciem służby, tj. okresu od 11 kwietnia 1986 r. do 1 maja 1986 r. Sąd I instancji zaliczył do ustalenia kapitału początkowego odwołującego okres od 22 kwietnia 1986 r. do 1 maja 1986 r., w pozostałym zaś zakresie odwołanie oddalił. Apelację od wyroku Sądu Okręgowego złożył organ rentowy w zakresie punktu 1 wyroku, a zatem tylko w ww. zakresie należało się odnieść do apelacji. Odwołujący nie zaskarżył punktu 2 wyroku (oddalenia odwołania co do okresu od 11 kwietnia 1986 r. do 21 kwietnia 1986 r.)

Sąd Odwoławczy zaznacza, iż w apelacji nie podniesiono żadnych zarzutów odnoszących się do przyjętych przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych, były one bezsporne.

Sąd Apelacyjny, jako sąd merytoryczny ponownie analizując cały materiał dowodowy w sprawie, w całości aprobuje ustalenia faktyczne Sądu I instancji i przyjmuje je za własne, bowiem wynikają one z dowodów przeprowadzonych przez ten sąd z poszanowaniem reguł wynikających z przepisów procedury cywilnej. Dowody, na które powołał się Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia i które ocenił jako wiarygodne, wzajemnie ze sobą korespondują i pozwalają odtworzyć jednolity, spójny logicznie i zgodny z doświadczeniem życiowym obraz okoliczności faktycznych sprawy.

Organ rentowy wskazał w apelacji na naruszenie przepisów prawa materialnego przez ich błędną wykładnię, tymczasem zarówno wykładnia powołanych w apelacji przepisów jak i ich zastosowanie były prawidłowe, jeśli wziąć pod uwagę kluczowe i niekwestionowane w apelacji ustalenia faktyczne Sądu I instancji. W świetle tych ustaleń odwołujący w ciągu 30 dni od zakończenia zasadniczej służby wojskowej, ale nie później niż 10 maja 1986 r. zgłosił się do swojego dotychczasowego pracodawcy i zadeklarował gotowość do pracy. Gdyby pominąć ten zasadniczy fakt i przyjąć, że po zakończeniu służby wojskowej odwołujący zgłosił gotowość do pracy i jednocześnie podjął tę pracę dopiero po tym ww. terminie - stanowisko organu rentowego należałoby uznać za zasadne. Istotnie bowiem, zasadniczo okres między zakończeniem służby wojskowej a podjęciem pracy (w ciągu 30 dni) nie jest okresem ani składkowym, ani nieskładkowym w rozumieniu ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Okresy nieskładkowe zostały bowiem enumeratywnie wymienione w art. 7 tej ustawy, który jednak nie zawiera wariantu zaliczenia okresu przerwy pomiędzy zwolnieniem z czynnej służby wojskowej, a powrotem do pracodawcy. Okres takiej przerwy nie jest także wymieniony jako okres składkowy w art. 6 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, a w szczególności w art. 6 ust. 1 pkt 4, który wskazuje, że za okresy składkowe uważa się okresy czynnej służby wojskowej w Wojsku Polskim lub okresy równorzędne albo okresy zastępczych form tej służby. Należy podkreślić, że art. 120 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. Nr 44, poz. 220 z późn. zm.) wskazuje możliwość zaliczenia do uprawnień wynikających ze stosunku pracy jedynie okresu odbywania czynnej służby wojskowej i nie rozciąga tej możliwości na okres przerwy pomiędzy zakończeniem czynnej służby wojskowej, a zgłoszeniem gotowości powrotu do pracy. W przedmiotowej sprawie jednak istotny fakt zgłoszenia przez wnioskodawcę swemu pracodawcy gotowości do pracy jeszcze 22 kwietnia 1986r. (miał się zgłosić najpóźniej do 10 maja 1986 r.) i dopuszczenie wnioskodawcy do pracy dopiero z dniem 2 maja 1986r. z przyczyn leżących po stronie pracodawcy, podlegało ocenie najpierw w punktu widzenia odpowiednich przepisów prawa pracy, a następnie przepisów ustawy emerytalno-rentowej. Przepisy prawa pracy przy takim stanie faktycznym kwalifikują sporny okres, jak okres zatrudnienia, za który pracownikowi przysługiwało wynagrodzenie, co z kolei ustawa emerytalno-rentowa traktuje jako okres składkowy.

W myśl art. 81 § 1 k.p. za czas niewykonywania pracy przysługuje pracownikowi wynagrodzenie, jeżeli był gotów do jej wykonywania, a doznał przeszkód z przyczyn dotyczących pracodawcy. Z treści tego przepisu wynikają zatem dwie podstawowe przesłanki nabycia prawa do wynagrodzenia: po pierwsze - gotowość pracownika do wykonywania pracy, a po drugie - doznanie przeszkód z przyczyn dotyczących pracodawcy. Sąd Najwyższy w wyroku z 14 grudnia 2009 r. (I PK 115/09 LEX nr 577683) wskazał, że cechami charakterystycznymi gotowości pracownika do wykonywania pracy są:

- 1) zamiar wykonywania pracy,
- 2) faktyczna zdolność do świadczenia pracy,
- 3) uzewnętrznienie gotowości do wykonywania pracy oraz
- 4) pozostawanie w dyspozycji pracodawcy.

W przedmiotowej sprawie wszystkie te elementy zostały spełnione. Z legitymacji ubezpieczeniowej odwołującego jednoznacznie wynika, że odwołujący zgłosił się do pracodawcy w dniu 22 kwietnia 1986 r. w związku z zakończeniem

odbywania służby wojskowej po to by dalej świadczyć pracę i wyraził taką gotowość. Przyczyna, dla której od dnia zgłoszenia się do pracy faktycznie jej nie podjął leżała wyłącznie po stronie pracodawcy, który skierował odwołującego najpierw na badania lekarskie, a do pracy odwołujący przystąpił dopiero 2 maja 1986 r. Nie ulega wątpliwości, iż odwołujący w dniu zgłoszenia się do pracy (22 kwietnia 1986r.) do czasu jej faktycznego podjęcia (2 maja 1986r.) był cały czas gotów do jej świadczenia i doznał jedynie przeszkód ze strony pracodawcy (skierowanie go najpierw na badania lekarskie). Nie ulega wątpliwości w ocenie Sądu, że ten krótki okres tj. od momentu zgłoszenia się do pracodawcy w dniu 22 kwietnia 1986 r. do faktycznego podjęcia pracy tj. 2 maja 1986 r. należy traktować jako okres gotowości wnioskodawcy do pracy.

Sąd Apelacyjny podkreśla, że przez pozostawanie w dyspozycji pracodawcy jako elementu gotowości do pracy (art. 81 § 1 k.p.) należy rozumieć stan, w którym pracownik może niezwłocznie podjąć pracę. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 września 2003 r. I PK 345/02). Do zastosowania art. 81 § 1 k.p. nie jest wymagana szczególna, uzasadniona konfliktem czy sprzecznością interesów (pracownika i pracodawcy) forma odmowy dopuszczenia do pracy oraz szczególnie istotna przyczyna leżąca po stronie pracodawcy. Wystarczy, że pracownik miał zamiar podjęcia pracy, miał taką możliwość i uzewnętrznił ten zamiar, zaś pracodawca odmówił dopuszczenia go do pracy w tym określonym dniu (zgłoszenia gotowości do pracy), wskazując pracownikowi na nieodległy w czasie dzień kiedy będzie to możliwe. Przepis art. 81 § 1 k.p. daje pracownikowi za czas takiej gotowości do pracy prawo do wynagrodzenia, a zatem zrównuje go w tym zakresie z pracownikiem świadczącym pracę, co z kolei rodzi konsekwencje w zakresie kwalifikowania tego okresu jako okresu składkowego. Sąd Apelacyjny podziela zatem stanowisko wyrażone w wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 5 października 2010 r. (III AUa 621/10 OSAB 2010/3/77-87), że jeżeli fakt pozostawania w zatrudnieniu i zgłoszenia gotowości do podjęcia pracy po zakończeniu służby wojskowej został udowodniony, okres tego zatrudnienia od dnia zgłoszenia gotowości do podjęcia pracy po opuszczeniu jednostki wojskowej do dnia faktycznego podjęcia pracy u dotychczasowego pracodawcy jest okresem składkowym - nawet w przypadku, gdy pracodawca nie wypłacił pracownikowi wynagrodzenia za ten okres i nie zgłosił pracownika do ubezpieczenia. Na marginesie można że okoliczność, iż mimo nabycia na zasadzie art. 81 § 1 k.p. prawa do wynagrodzenia za sporny okres pracodawca wynagrodzenia takiego faktycznie nie wypłacił oraz nie odprowadził za ten okres składek na ubezpieczenie, nie stoi na przeszkodzie zakwalifikowania tego okresu jako okresu składkowego. Jak wyjaśnił bowiem Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 6 kwietnia 2007 r. (II UK 185/06 OSNP 2008/9-10/143) dla uznania okresu zatrudnienia wykonywanego przed wejściem w życie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych za okres składkowy w rozumieniu art. 6 ust. 1 pkt 2 i art. 6 ust. 2 tej ustawy, nie jest wymagane wykazanie przez osobę ubiegającą się o emeryturę lub rentę opłacania przez pracodawcę składek na pracownicze ubezpieczenie społeczne. Stanowisko to potwierdza Sąd Najwyższy również w najnowszym orzecznictwie (wyrok z dnia 20 kwietnia 2016 r. 2016 r. II UK 194/15, LEX nr 2048969, wyrok z dnia 7 marca 2017 r. III UK 84/16 LEX nr 2278301). Podkreślić należy, iż co do zasady orzecznictwo nie akceptuje stanowiska, że nie jest okresem ubezpieczenia w rozumieniu art. 6 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 4 pkt 5 ustawy o emeryturach i rentach z FUS okres obowiązkowego podlegania ubezpieczeniom społecznym z uwagi na fakt nieopłacenia składek przez płatnika z przyczyn niezależnych od ubezpieczonego. Oznaczałoby to bowiem nieuzasadnione przeniesienie na ubezpieczonych ryzyka nierzetelnych lub niezgodnych z prawem działań płatników oraz stałoby w sprzeczności z zasadą automatyzmu ubezpieczeniowego, której istota sprowadza się do powstawania stosunków prawnych ubezpieczeń społecznych od chwili wystąpienia tytułu ubezpieczenia.

Okoliczność, iż w dniu 22 kwietnia 1986 r. odwołujący wykazał gotowość do podjęcia pracy, bezpośrednio wynika z wpisu w jego legitymacji ubezpieczeniowej, dokonanej przez pracownika(...) Spółdzielni „(...)” w S., odpowiedzialnego za poświadczenie o uprawnieniu do świadczeń leczniczych. Z legitymacji ubezpieczeniowej, a także z zeznań odwołującego wynika, że 22 kwietnia 1986 r. W. J. przybył do zakładu pracy, gdzie poświadczone jego stawiennictwo i skierowano na badania lekarskie. Zatem słusznie Sąd Okręgowy stwierdził, że 22 kwietnia 1986 r. zakończyła się nieobecność odwołującego w pracy i tego dnia nastąpiła reaktywacja pozostającego w zawieszeniu stosunku pracy. Od momentu zgłoszenia gotowości do pracy, tj. od dnia 22 kwietnia 1986 r. odwołujący mógł podlegać ubezpieczeniom społecznym z tytułu stosunku pracy na mocy art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998

r. o emeryturach i rentach z FUS, a zatem okres od tego dnia należało więc zaliczyć odwołującemu do okresów składkowych.

Konkludując stwierdzić należy, iż zarzuty apelacji nie podważyły powyższych ustaleń, a apelacja stanowi jedynie niezasadną polemikę z prawidłowymi ustaleniami i rozważaniami Sądu Okręgowego.

Uznając zatem zarzuty apelującego za niezasadnione, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił wniesioną apelację.

sędzia Marta Sawińska